

Glasul Strămoșesc

Fondator: † Dr. ION BANEA

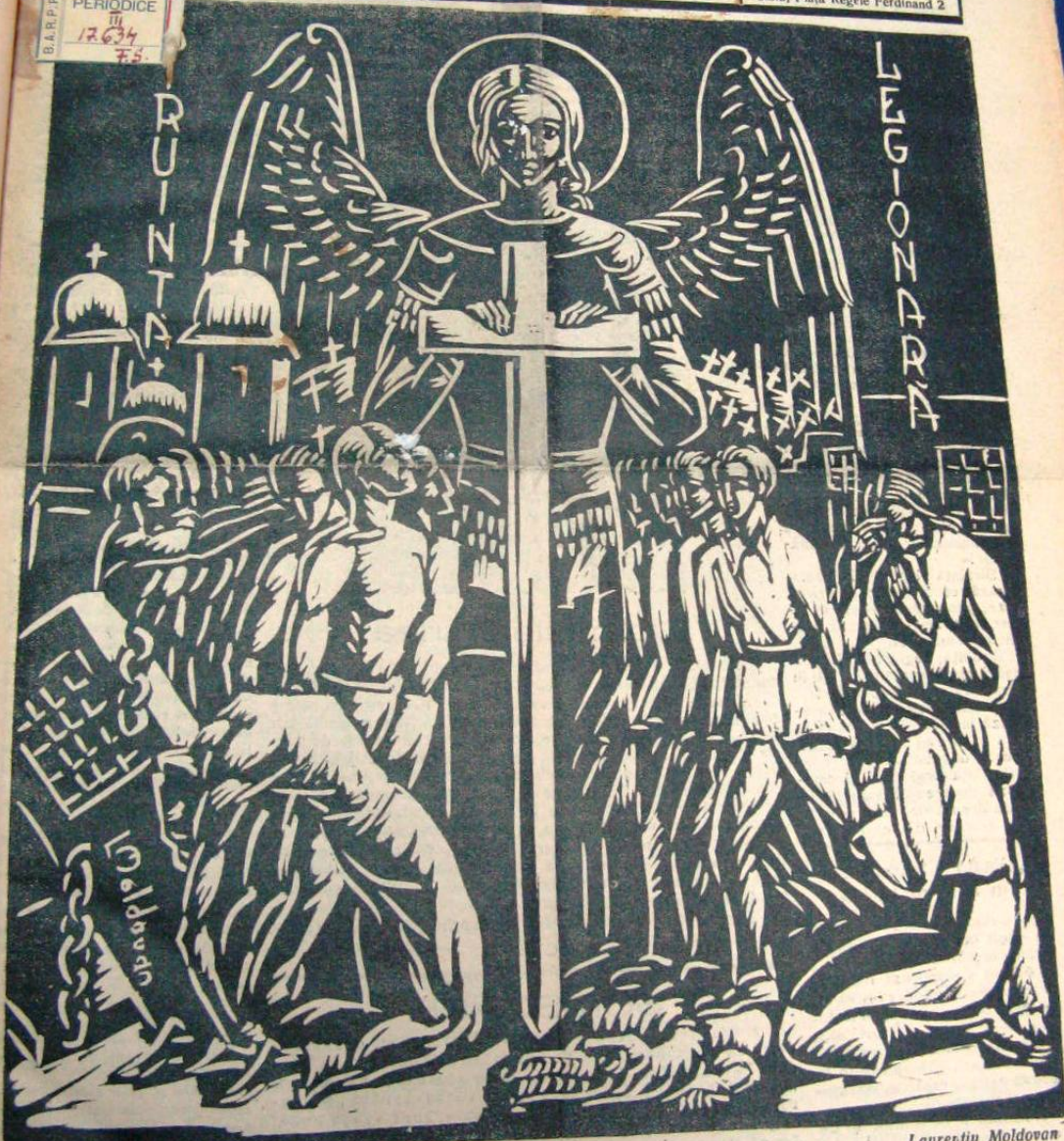
Director: Prof. N. PETRAȘCU

Foaie scrisă în duhul Ardealului legionar

Adresa:

„GLASUL STRĂMOȘESC”
Sibiu, Piața Regiei Ferdinand 2

BAR.P.R.
PERIODICE
17.634
75

Laurențiu Moldovan

Biruința Legionară

„Unde umbrează darul tău, Arhan-
ghele, de acolo se gonește puterea
diavolului“...

„Din temnițe și bezne, din ocna în
care am sângerat... venim cântând
din închisori pe aurori“...

Biruința Legionară

După treisprezece ani de lupte cumplite, după nefericite umiliri a demnității românești, după teribile grele, după bătaii și schingiuiri barbare, după săvârșirea celor mai grozave fărâdeleji și a celor mai oribile crime, după ce călăii neamului au văduvit în cea mai mare parte generația tânără de oastea nefricapitor luptătorilor, în frunte cu Capitanul, după ce ne-am a fost stors și adus în „săpă de lemn”, după ce țara a fost sfârșită și milioane de Români lăsați în jugul greu al robiei, după ce s'a consumat cel mai blăstămat capitol din istoria neamului nostru, a sosit clipa sorocită să pună pentru totdeauna sfârșit domniei netrebnicilor, a sosit ceasul biruinții legionare.

Biruința legionară? Toată lumea spune așa, toți afirmă în fel. Adevărul este însă că a sosit numai ziua începutului de biruință legionară, dar adevărata biruință legionară este încă departe, ea legonară a fost încă și nu poate fi realizată decât cu eforturi uriașe și într'un timp mai îndelungat de muncă și abnegațiune a neamului întreg. Testamentul Capitanului este un pisc înalt, vesnic luminat de soare, este o culme de ideal pe care neamul va reuși s'o atingă numai după ce va fi desbrăcat cu totul haina mișeliei, a trădării și a tuturor păcatelor, care ne-au adus unde suntem.

Căci biruința legionară înseamnă trăire virtuoză a individual și a colectivității românești!

Biruința legionară înseamnă stăpânire nestingherită peste toate sufletele și peste toate plaiurile care aparțin patrimoniului sfânt al Românilor!

Biruința legionară înseamnă recucerirea și cucerirea întregului „spațiu vital” necesar respirării și creșterii neamului românesc!

Biruința legionară înseamnă înscăunarea dreptății în țara tuturor nedreptăților!

Biruința legionară înseamnă încetăținarea cinstei în țara în care ea a fost huiduită decenii de arândul!

Biruința legionară înseamnă punerea Românilor în toate drepturile sale de stăpân, drepturi din care a fost

„Glasul Strămoșesc” în anul al VI-lea

„Această modestă gazetă a pășit în anul al VI-lea de trăire legionară.

Glasul Strămoșesc nu a ținut să fie o clipă, prin el însuși o putere de luptă în focul bătăliei ce purtăm; el a scondat numai cu credință pe luptătorii, prinzându-le în slovă scrisă, faptete, năzulințele și vrerile.

Aceasta îi va fi linia și de acum înainte”.

Cu aceste slove, scrise în primăvara anului 1938, cu nădejdea în Arhanghelul ce ne așteaptă, pășim din nou la luptă și lumină.

uzurpat de străini și înstrăinați!

Biruința legionară înseamnă posibilități de trai omenești și de existență de stăpân pentru toți Românilor muncitori și cinstiți!

Biruința legionară înseamnă fape de măreție și măndrie românească, asemenea cărora neamul nostru să nu fi avut încă!

Suntem siguri că toate acestea se vor realiza în întregime după planul Capitanului, sub conducerea tinerții viguroase a Comandărilor de astăzi al Legiunii, a profesorului Horia Sima. Abia atunci vom putea spune plin de adevărată măndrie și mulțumire sufletească: a venit totala biruință legionară.

SP. CÂNDEA.

Miracolul credinței

Sacrificiul este unicul mediu prielnic, în care cuvântul poate prinde rădăcini adânci, după cum și sămânța aruncată în ogor poate aduce roasă bogată.

În adevăr, zădărnici fel propoziții cele mai subtile ideii, dacă nu-și împul sacrificiul de a trăi conform cu ele, și iarși, zădărnici va arunca sămânțelor sămânții aleasă în ogor, dacă nu-și va impune sacrificiul osteneții de-a munci ogorul după cuvântul.

Sacrificiul însă, în rândul său, nu este decât fructul credinței într-o idee. Propozițiile lui depind de intensitatea credinței, iar prezența lui este cea mai bună dovadă de existența credinței.

Credința poate face minuni, căci nimic nu-și poate rezista. Nu zădărnice a spus Mântuitorul: „de-ai avea credință cât un bob de nu-

șor, al spune muntele să se miște și el s'ar mișca”.

Credința este puterea care nu poate fi distrusă. Ea seamănă unoren regenerator de energie, care își oprește de când treacălor, așa să mai curind, sau mai târziu, își reia cursul, ba încă și mai năvalnic și în trecut.

În toate timpurile, credința puterice a fost ridicată pe cele mai înalte culmi etice, iar ea să au fost-o nu au fost înconjurați cu o deosebită aurorelă de eroi și sfinți.

Neamurile care au făcut sacrificiile Legiunii și tot așa de numeroși eroii și sfinții ei. Existența lor, dovădă-nare, dar și grațianță și perpetuare, dar și în veci, prin exemplul ce-i dau generațiilor ce se vor succede, dau neamului românesc trebuiește să se considere orizată de Cel de Sus care i-a pus la timp, în îndelungă, această credință, în măsură nu numai să-i scoată din vremurile grele prin care trece, dar să realizeze și dorința Capitanului, de-a transforma România într-o țară frumoasă, ca soarele sfânt de cer.

Generalul Mehedinți.

Glasul Strămoșesc

Amintirea strămoșilor ne tulăie înima în pământul țării și ne răpește cugetul în Cercul Patriei.

Pământul în care ne dorm strămoșii trebuie apărat, corul în care li s'a scris numele, trebuie răvălit.

Așa vieții noastre se află în luptă cu un capăt în pământul țării și cu ce-lăsat în cer: cu un capăt în lăutul plămădit din suferință și cu altul în pământul brăzdat cu sâmbre arginute de Arhanghel. Intre aceste două cardinale puncte ne vom duce viața, aici ne este puterea, viața și credința. În această bătăie a naționalismului și a credinței ne vom scula în trainul nostru. Numii „atleți ai naționalismului” de ieri și „marii străjeri oțidali” ai destinului neamului, au avut stăruitor tel: balonarea pătecului meren gol și lărgirea hambarelor. Ce perfectă analogie între ei și boțatul din Evanghelie, căruia i-a rodit țarina. Visteriile statului ce le-au fost incredinate a format pentru ei meru indemnul spre mănecare, beutură și veselie. Luxul și demutul se rasfățău prin palatele ridicate din jăl; cînăte ajunse de bal-jocură iar consecvența de rău. Când s'a ridicat tineretul cu instinctul lui săntos și a strigat: „Atențiune”, a fost considerat anarhic, neserios și sar-pător de țară și tradiții.

Cuțitul a ajuns la os, vâlul a fost dat la o parte. Potreguial rând pe rând va fi curățit. Lăstării tineri vor înfrunzi din zi în zi... Un neam nou se ridică... împotriva lui nu l se mai poate opune nimel. El se alcătuește din celeule săntoase ale unui tineret crescut în cea mai perfectă școală: aceea a suferinței. El are la temelie crucile martirilor legionari, ce la fel cu sfinții ai pămții.

Este neamul cântat de „glasul strămoșesc”, cu dragoste de gile și credință în Dumnezeu.

Pământul pe care păcatele ni l-au răpus, îl vom reda acelor ce nu l-au îngrite de durere au fost siliți să-l părească; li vom reda de fudată ce păcatele grele le vom înlocui cu virtuți nepieritoare. Virtutele nu sunt jăl. Vom chinul acest tur până când se va sătura de păcatele ce l'înțepă spre pământ, și-l vom îndrepta mereu spre cer. Da spre cer pentru că așa este „glasul strămoșesc”.

Preot. ION SABAU

„Domnule Banea”

Nu mai așa va zic „leii” din gropile, în cari se frământă pământul, pentru cărămizi dela Dealul Negru... Pământul Ardealului tânăr legionar. Deacea iertă-țe ne pentru adresarea asta. Iertă-țe ne, căci noi, în bucuria noastră și strigăm: Domnule Banea! Au reapărut slovele atât de scumpe ale „Glasului Strămoșesc”. Au reapărut departe de locurile bătăliilor vechi ale Ardealului legionar, departe de Cluși Chintău. Pentru noua bătălie de refacere a țării sfășiate și furate, ne-am retras mai aproape de codrii și cărările pe cari ați pășit în copilărie. Aproape de căminul ce v'a dat lumină și putere românească. Aproape de vâlul și satele cari nu v'au înțeles așa de bine, dar cari azi și plâng.

De aici, din valea care duce la Vurpăr, noi, cei mici, ne străduim să aruncăm sămânța bună de Ajutătură legionară. Când vom greși — ajutați-ne să nu cădem. Ajutați-ne cu satoriile, cu scrisul blând, sfătos și simplu.

Dar, mai ales, cu rugăciuni către Mihail, Arhanghelul Legiunilor sfinte.

Trăiască Legiunea și Capitanul!

SCRISOARE.

A noastră. Către voi camarazi, vechi colaboratori ai foii noastre. Vă așteptăm. Vă chemăm în rândurile noastre. Prin noi, nevrednicii, vă cheamă „Domnul Banea”, să aruncăm, cu toții iarși, pe țarinele țării, bogată sămânța ce va înflori viața nouă, legionară. Viață trăită în duhul Capitanului, a lui Ionel Moța, în duhul Ardealului tânăr legionar.

Iată cu scriem: Dan Rădulescu, Emil Cioran, Prof. Const. Stoicnescu, Dr. Liviu Stan, Dr. Spiridon Căndeai, Prof. Ioan Costea, Dr. Ovidiu Comșia, Dr. E. Stoicovici, Dr. T. Bodogoe, Dr. Emil Popa, Toader Iorăș, Nicolae Jancu, Ilie Olteanu, Axente Creangă, Lăe Lupu, Romul Boca, Prof. Pimen Constantin, Nicolae Caranica, N. Minda, Pr. Zosim Căndeai, Missu Găfnișu, Fluor D. Rădulescu, Păr. Titus Mălai, Romul Gecre (preot — Rășu (Alba), Nicolae Vomica, Nicolae Petra — și tuturor celor cari ne cunosc și iubesc.

CĂPITANUL

„Este o piatră de hotar; o graniță. Sabie întinsă între două lumi.

Una veche, pe care o înfruntă cu bărbăție, distrugând-o; alta nouă, pe care o crează, îi dă viață, o chiamă la lumină.

Figura lui în cuprinsul mișcărilor naționale, dela război încoace, apare ca o linie de loc, în jurul căreia se rotesc toate evenimentele mari. El a fost conducătorul și animatorul.

Totdeauna pe poziția cea mai înaintată a frontului de luptă, plin de credință și hotărâre, niciodată șovălnic sau fugind de răspundere.

Viața lui se 'mbină cu lupta și cu mișcarea națională, până într'ată, încât nu rămâne nimic vieții, confundându-se totul într-o continuă și mare acțiune în slujba intereselor nației.

Predestinat la jertfe, a trăit intens și sbruciat.

Existența i-a fost plină de fapte și pândită de primejdi. A atins culmi, cum rar i-a fost dat cuiva să dorească, și a coborât adâncuri, din cari, numai puterea lui Dumnezeu, în care crede așa de tare, i-a scăpat. A cunoscut perspectiva muncii silnice pe viață și măreția solidarității neamului românesc cu faptele lui.

I-au ros sănătatea asprele zile de închisoare și i-au dat fiori de viață clipele mari, când îl înconjurau zeci de mii de oameni.

A mers de mână cu vremea, primind cu zâmbetul pe buze și batjocurile și laudele. Iubitor al luptei, vitejii și-a închinat tot rostul. S'a dat tot mișcării, dar el n'a cerut nimic.

Îl dorea dușmanii răpus și el tot mai tare s'a înălțat.

Căpitanul! Gând, hotărâre, acțiune, vitejie, viață*.

(„Căpitanul“: „Cuvânt înaltele“)

ION BANEA

MAJESTATE!...

„Spune legenda că a fost o Țară...“, e cântecul nostru jalnic, aleva profeții și trăit.

Căci „holde de aur“ am avut și ni le-au furat străinii și păgânii... „Cer fermecat“ deasupra ogoarelor și munților, pe care ni l'au întunecat norii nedreptății și necinstei.

Astăzi, însă, cu puterea Arhanghelului s'a făptuit minunea... La orizont a scăpărat a primenire. Și a'nceput să mișcească alt cer, iar codrii să răsună de-un început nou de legendă... Legenda visurilor noastre studențești, hrănită — la Carmen Sylva — din gândul Căpitanului. Gând de dragoste pentru cel care purta numele Patronului Legiunii — Mihail Arhanghelul.

Și-am visat pe băncile universității, în plină prigoană, o zi mare... Mare cât două lumi, cari nu se'nțelegeau, dar cari trebuiau să se unească și lubească.

Iată visul împlinit sub ochii noștri. Gândul Căpitanului e faptă. Curată. Mare. Românească. Legionară.

Dar, noi visăm mereu: „o țară ca soarele sfânt de pe cer“.

Cu Sfântul Arhanghel pavăză, cu Căpitanul și Legiunea erolilor lui în frunte, cu dârzenia conducătorului Horia, cu tinerețea Ta, Majestate, la muncă și biruință! La dăltuirea'n stâncă de granit a unei noi legende românești, mari, legionare!

Glasul Strămoșesc

Gazeta Ardealului legionar, gazeta lui Ion Banea reapare la Sibiu sub semnul biruinței legionare.

Acest prim sol al manifestărilor gazetărești ale Legiunii după prigoana din 1933—34, s'a născut la Cluj și a văzut răsărind din pământ Căminul Ardealului legionar. În slova și ilustrațiile gazetei modeste priveam cum din piatră, cărămidă, var și creștea și Legiunea în satele și orașele Ardealului.

A trecut urgia și măcelul celor doi ani și jumătate din urmă și „Glasul Strămoșesc“ e din nou viu. Prin el ne vorbește iar Ion Banea și toți vii și morții noștri la un loc. Prin slova lui se va răspândi mai departe flacăra frântă a gândului și a faptei legionare.

Chenarul îl va fi însă veșnic cernit. În drumul lui spre Cluj se va opri pe Dealul Feteleului și de acolo va privi steagul străin, fălăind pe căminul unde Ion Banea și-a zidit sufletul său.

Peste mormintele morților noștri, toți cei scăpați din urgia, care a trecut, vor pași mai departe. E porunca celor căzuți, iar îndeplinirea ei ne mai rămâne ca singurul rost al vieții noastre pe acest pământ. De aceea steagul, pe care l-a purtat în mâinile sale de viteaz și de martir Ion Banea, ucenicii lui îl vor duce mai departe în lupta pentru desăvârșirea biruinții gândului bun. El va străpunge zidul de ură și de mișelie care mai încearcă și acum să impresioneze România Legionară. Cu toată strănicia va opri duhurile rele și agenții lor de descompunere morală, reprezentanții ai fostei clase conducătoare, să se așeze deacurmeziș luptei noastre, prin acțiunea din afară sau prin pătrunderea în cetatea Legiunii.

Autorii prăbușirii granitelor țării și asasinii conducătorilor noștri, ca și acei cari le-au binecuvântat crimele să fie duși la Râmnicul Sărat, la Predeal, la Vastul, ca și la toate granițele tăiate în carnea neamului nostru, pentru a-și privi opera.

Misiunea generației noastre este să refacă și să dea viață la ceea ce, lumea care se duce, a terfelit a distrus și a pus sub blestem.

În slujba acestei credințe Glasul Strămoșesc revine și odată cu el sutele de mii de cămași verzi calcă pe drumul biruinței.

NICOLAE PETRAȘCU

HORIA SIMA

Spirit arhanghelic.
Gând aspru. Dârz.
Vrere năprasnică.

Așa e Horia Sima.

Când ne sbateam în mlaștina desnejdii și furia dementă se deslănțuise ca un uragan apocaliptic împotriva noastră;

Când altarul de trupuri frânte ale camarazilor se înălța sângerând zi de zi și zările deveniră bezne a țâșnit ca un fulger HORIA.

Comandantul.

Înima-i neînfricată și voința lui uriașe ne-a dus la biruință.

Horia, Uriaș al vrierilor noastre legionare, du-ne spre zările împărătești visate de Căpitan!

Pentru marea biruință

Dacă Legiunea ar fi avut un fel — așa cum au avut toate partidele politice din țara asta — s'ar chema că ea a biruit. Odată cu decretarea Statului național legionar ar însemna că scopul a fost atins, bătălia a fost câștigată și tot ce a mai rămas e floarea la ureche a unei guvernări ca orice guvernare. Realitatea însă e cu totul alta. Legiunea n'au pornit la luptă cu un fel — puterea — ci, cu un ideal. Mai presus de a guvernă, ea năzuiește la transformarea **din temelii a sufletului românesc.**

Pentru acest sublim ideal au luptat „cu moartea pe moarte călănd“ toți „inocenții Legiunii. Pentru ei vor lupta și de azi încolo, toate generațiile de legionari, până în veacul veacului.

Deacea, a vorbi despre o zi a biruinții, atunci când slujești un ideal, e aproape un non sens. Căci idealul nu cunoaște o biruință. El e un lanț neîntrerupt de biruinți, după cum ziua e un lanț continuu de clipe de lumină.

Ziua biruinții legionare, identificată cu clipea decretării Statului național legionar — este sau o ficțiune istorică, sau o deșălă realitate pentru cei obișnuși doar să constate. Pentru cei cari știu trăi, ziua biruinții legionare a coincis cu cea dintâi jertfă a sufletului legionar. Și de atunci și până în miez adânc de veac, mersul Legiunii rămâne un falcic marș biruit, prin viață, prin moarte și peste moarte.

Ziua biruinții Statului legionar, este cea dintâi zi de biruință legionară — numai pentru aceia care au trebuit să aștepte clipele pe care le trăim astăzi, pentru a avea revelația forței legionare. Dar oare nu este scris că sângele martirilor nicicând nu se varsă zadarnic? Și nu cumva ceasul de acum e prea mic față de valoarea cosmică a jertfei celor morți pentru idealul legionar? Trebuia să vie ziua aceasta, căci biruința urmează jertfel, după cum moartea urmează vieții.

Spunea cândva Căpitanul, că felul final al unui neam nu e Viața ci Învierea. „Acest moment final — Învierea din morți — este felul cel mai înalt și mai sublim, către care se poate înălța un neam“. Vreți să vorbiți despre biruința legionară? Priviți în vegnicie, spre Marea Biruinți și dorii acest Neam, prin cuget și faptă, prin obștium și trudă creatoare — răspuns bun la trifocșatul județ al lui Hristos“. Acolo, în fața lui Dumnezeu se aflăște drumul idealului legionar. Atunci ea, va hotărî adevărata biruință legionară.

Și totuși sa vorbește de o biruință legionară. Șo știm însă că ea nu e biruința noastră. E biruința dușului Căpitanului și a morților Legiunii. Adică a aceluia care n'au așteptat o zi a biruinții, ca să fie biruitori. Și mai presus de toate e minunea Arhanghelului din Cer. Biruința de azi o avem prin grația lui Dumnezeu

Legiunea și-a reînnoit bătăliile și... Bătălia firului vechiu, a hărtiei, cauciucului, sdranților... — bătălia materilor prime.

Cu credință tare, cu sfârșituri grite și urșage, va trebui câștigată și această bătălie economică.

Cu dragoste multă și jertfelnică Legiunea sare în ajutorul „fratelui căzut în nenorocire“.

și prin sângele martirilor Legiunii. Suntem biruitori prin ei, precum și alții vor fi biruitori, sau înfrânți, prin noi. Deacea, astăzi, când Neamul intră se cuminecă din minunea Arhanghelului și din jertfel legionare, ne rămâne și nouă un lucru sfânt de îndeplinit. **Cu gândul la Marea Biruință din Cer, cu flacăra jertfei legionare în inimă, cu putere neînfrântă în brațe, să năzuim la citoria biruințelor viitoare ale Neamului.**

Preot IOAN OPRÎȘ.

„Ajută-ți fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa!“

Așa ne-a învățat Căpitanul să facem, mai ales în vremuri grele ca cele de azi. Nimic nu ne scoate din nepăsare și din slăbiciunea noastră ca jertfa, taina refacerii, din bucății, a sufletului și trupului neamului nostru sfânticat.

Jertfiți banii de pe distracții!
Dăruți o haină din prisosul D-Voastră!
Aduceți hrană pentru cei rămași pe drum de pribegie!

Faceți să coboare în adâncul sufletului D-Voastră toată durerea ceasului prin care trece țara și scoateți ca îndreptar nou: **înfrânarea și jertfa.**

Dați cât mai mult pentru alinarea suferințelor celor refugiați și lipsiți!

Daniile se primesc, în SIBIU în orice zi la Sediul „Ajutorului Legionar“, Piața Regele Ferdinand Nr. 2, iar pe sate la șeful garnizoanei respective.

„AJUTORUL LEGIONAR“
pentru orașul și județul Sibiu

Cei morți au biruit

Biruința Legionară, biruința neamului este opera celor morți, a sutelor și miilor de legionari cari au murit cu Căpitanul în gând, văsand o țară nouă.

Călii neamului pregăteau biruința, presărând țara cu morminte. Era ultima încercare de crampănare a unei lumi care se prăbușea. Ei n'au știut niciodată că sângele martirilor este sămânța viitorilor luptători, ei n'au știut niciodată și nu vor putea înțelege vreodată că „cine renunță la mormânt, renunță la Înviere“.

Cu o nebulie egală aceleia a lui Nero, legionarii au fost prigoniți, schingiuți, asinați în piețe publice, ca odinioară în circurile Romei; legionarii au fost arși de viu, la Crematoriul, ca odinioară creștinii în grădinile Vaticanului.

Ca odinioară Iulian Apostatul, care invins și muribund a exclamat: „Ai învins Galileene!“ — tot așa călii de ieri, ar trebui să exclame: „Ai învins Căpitanul!“

Căpitanul și morții lui au învins. Trebuia să se împlinească legea. În fața sclerului lui Moța, Căpitanul rostise legământul: „Fii dar sigur, și dormi liniștit, Moța, legionarul vor birui“.

Căpitanul, Moța și toți morții au biruit în cer.
Pe pământ au biruit acei care erau socotii ultimele rămășițe

Un sfârșit și un început

Căpitanul și Legiunea marchează în istoria noastră un sfârșit și un început de epocă.

Biruința așeză și pe unul și pe cealaltă la răspântia a două crâmpeii din viața unui popor care-l aștepta.

De-acum se poate vorbi numai de feante și după biruință.

Ce-a fost înainte?

„Spune legenda că a fost o țară,

Cu holde de aur și cer fermecat“.

Mai spune legenda că anii trecuți

Să-acel colț de țară a fost invadat

De hoarde străine de lege și dăltă,
De helenii morții, de-un neam blestemat

Era acum țara flămandă și goala
Și holda furată și bolii din jug,
Făcând, sdranții, erau puși în lanțuri,
Uciși, duși în temniță, de vii arși pe cruce“.

Și atunci din durerea și frământarea uriașă a neamului românesc se născu:

Căpitanul și Legiunea.

Și Legiunea crește mare, puternică,

tot mai mare, pășind spre biruință.

Până când într-o zi strămini și înfrânța de neam s'au hotărât să săpe groapa Căpitanului și Legiunii, — înfrânța românescă. „Cine sapă groapa altuia cade singur în ea“.

Iată-i la lucru.

O ceală de oportunități se apucară de înghetea doctrine politice care să înlocuiască credința legionară.

De-a lungul celor din urmă zece ani și mai ales în ultimii doi, s'au scos dela cuptor mai multe perchei de doctrine politice care să înlocuiască pe cea din sufletele noastre.

În zadar, Legiunea crește și se apropie de biruință.

Adepii noului doctrine erau puțini la număr și firavă le era credința.

Dece?

Fiindcă erau niște reci abstracții susținute numai de interese personale și de patimi și nu împleau sufletele din care voiseră să izgonească pe Căpitan. Când au văzut dușmanii că disolvă Legiunii precum și toate surrogatele și petecirile lor stângace nu prind, au început tot mai adânc să sape groapa, deslanțând prigona cea mare.

Zadarnică și păcătoasă le-a fost truda.

N'au izbit să îngroape nici Legiunea și nici pe Căpitan.

Ea și el cântă astăzi biruința.

Căpitanul trădește veșnic în sufletul nostru, trădește în Mișcarea Legionară și Mișcarea Legionară prin el. Pomenirea lui e vie pretuldeni.

El e mai prezent ca niciodată.

Unde sunt gălăgioșii de ieri? Cine le mai pronunță numele?

Pe câtă vreme Căpitanul e mereu viu între noi.

Dănuirea suferinții, pentru suferințele Căpitanului, dănuirea patimii, pentru nimerirea lui, îndurarea atâtor oameni împotriva-i, ne dovedește că el n'au murit.

Și acum jubile citoritorul cred că ai înțeles salutul legionar:

Trăiască Legiunea și Căpitanul!
D. ROȘCA SAULEȘTI

Foia de porumb

În scopul de a se valorifica foia de porumb, care prin industrializare ar putea înlocui țara de mare (segras) ce servește la confecționarea de saltele, canapele, etc.

Rugăm, șefii de județe, a aduce la cunoștința camarazilor din comune unde se găsește cantitate mare de foie de porumb și care doresc să se ocupe de acest nou, favor de câștig, să ceară înstructiuni la Secția Economică, str. Roma 32-34, București, la camaradul comandant Irfim Dumitru.

Secția Economică.

Bătălia Jirului și a ghindel

Comandantul legionar al materilor prime a adresat următorilor apel:

CAMARAZI, în cadrul „Bătăliei materilor prime“ am hotărât să ducem, până la căderea zăpezii, o campanie de strângere a jirului și a ghindelului, din județele bogate în păduri de fagi și de brazi.

Legionarii, copiii, femeile și țărani, care au timp liber, sunt rugați să adune jirul și ghinda, să le usuce și să le predea depozitelor fixate de șefii județeni ai materilor prime. Pretul de cumpărare, pentru acele care nu au posibilitatea, să doneze, se va fixa ulterior.

Comandant Legionar, MIHAI JORJOAIA.

Domnul General BIRUITORII MORTII

Aspru ca asprul zilelor de azi, om hârțit de iure și neprețuit, generalul Antonescu biruie prin mîniștea care l-a fost rezervat în soarta acestui Neam, la răspântia celor mai crâncene vremuri.

În zile când toate testamentele sînt falimentare, când totul e pus-tiit de risipa, hoție și desorganizare, trebuia să apară omul severității, cel în suși, duse până la martiraj, sub presiunea de a trăi exclusiv pentru Țară.

Atunci când Neamul e umilit de nedreptate, pentru că mii de inși au cîștigat și cîștigă, au stăpînit și stăpînesc, mai mult decît mîliștea milioaneilor de inși, trebuia să răzbată omul în care Neamul crede că-i va face dreptate. Când palmele aspre de muncă nu pot răzbate sărăcia, vremea și-a ales omul cu voință să-i acopere lipsurile și când suferințele mușcă din ființa neamului nu putea fi al-tul mai potrivit decît omul cu asprimi părintești și ochi umeziji de dragoste de țară.

Când desfrăul și crima au ucis binele și fericirea acestui Neam, când tinerețea frumoasă și arzătoare a fost străfulgerată ca sub blestem, de pușca românească, trebuia să apară stăvilitorul. Trebuia să apară ceasul Generalului, pentru că prea era pustioarele de suflet cernita lăsată grea, peste mii de căminuri românești; prea erau multe mormintele ce așteptau să li se înfigă o cruce creștinăscă la căpătâiu; prea erau înabușite inimile și clopotele Țării pentru acea cară s'au stins vînd „o Țară ca soarele sfînt de pe cer” și prea erau multe mamele care cu ochii arși de lacrimi, sorțușă zărire în așteptarea accelera ce nu vor mai veni niciodată.

În zilele desnădejdiilor lor din lagăr, jalnic ca jelanii vîntului în verdeața brazilor uzi, când noaptea pătrunde în văzduh și suflete pușii sunt legionarii cari nu înfipă drept unică nădejdea, amintirea că în cabana Predealului s'au căutat și văzut de cîteva ori Craișorul nădejdiilor și jertfelor noastre, cu Generalul care ne-a căutat meru și pe care l-am așteptat meru.

De aceea, când ne-am pierdut Țara, și în întindere și în adănc, atunci când armata Țării a fost descurajată pentru că prin nepricepere și trădare a fost lovită de politicieni netrebniți și pusă în imposibilitate de a-și împlini misiunea; când spiritul ostășesc al tinereții își voia înfrățirea cu armata pentru mobilizarea unui nou suflet eroic, ne-am aliniat în spatele Generalului cu elanul supremei găsiri, pentru că steagul lui l-am așteptat de mult, pentru că în sufletul lui am simțit noi accentele supremei mobilizări morale pentru refacerea Țării.

Și El și noi am căutat același spirit ostășesc și aceeași voință de luptător în toate manifestările vieții. De aceea suntem al lui, cu El în rîndurile noastre. De aceea pentru noi vreaa lui e poruncă și fapta lui exemplu. Numai pentru El, din respect și drag pentru El, anii crunți și grei de suferință, nu s'au tradus în răzbu-nare, care să curme cu sînge bleșemat poșgîta pă-

mîntului românesc. Dar pentru aceasta măcar atât se așteaptă ca nimeni să nu glumească cu vitegia vremii și să nu uite greaua misiune a Generalului.

C. Stoicănescu

„Cîcînd cu pași de flăcări spre dreapta”, batalioanele morții legionari au arătat pentru vecuri de-a pururi adevăratul drum al neamului nostru: prin jertfa de sine la învierea Nașunii întregi. Purînd în suflet și în avîntul lor aluat din plămăda Oețelor

nemuritori ei s'au lăsat să fie aruncați și prinși în abilitate tuturor pașilor pentru că jertfa lor nu vîscă răz-delegie unui neam ajins, după răboiu, în prăpăstia stricăciunii și a migelii. Simțind în vinele lor cîșoșind năvalnic sîngele dac, „Arhangheli purtători de Cruce” au schimbat dorul după căpătâiu și după speră românească în dragoste de moarte pentru Căpitan și pentru Lege. Primind din belgiu și frunțele lor din murii suferinței, ei s'au durat din nou un pod, desățățăță vengnic — În tre vîrșule săprăncă ale unui Decebal, Traian, Ștefan, Mihai și Horea, Tudor și Iancu. De la mîle de suferinți prin tabere și fachișori, până la barbare schingiuiri din subterane și chiar la curențuroarea moarte a lui Moja și Marin pentru Cruce, toată această epopee legionară este un faliac mare de biruință. Nu vi se pare? Oare ce putea însemna seninătatea cu care se privea moartea decît împlățățăță din nemurire? Ce era disprețul tinelor față de tot ce putea da viața, decît că pentru a crăi Neamului altă soartă și-o aruncau în foc pe-a lor? Judecătă înălțată a polițianului strict și înțel nu poate înțelege culmile luminoase ale jertfelor legionare pînă cînd se va trage cu gro-ză înspoi din fața prăpstiei de stricăciune și de pencol în care va putea ajunge a dus el țara. Când va vedea până unde s'au muște degetele cu care a furat și cînd va bate nesfărșite metani de părere de rău c'ă fost un ucigaș, atunci va putea trăzări de un ce și-luau legionarii puterea de-a trece peste moarte cu zămbetul pe buze. Pentru că așa vie pe care o sorbuie cu neast-orice mui trîtat în Legionare nu mai avea culoarea vremelnice și a paritidului care se schimbă după vreme și după noroc, ci era arvana vieții celei adevărate, sînție de tot mucenicii istoriei și nădăjduie de sufletului unui neam care șie dote viitor e vrednic. Iți vine cătoatăță să spui că toată această lupă dușă de înere-tul legionar nu era dușă de ei, ci de toată puterea de jertfă a Neamului adunată în sufețele lor. Această putere care venea de peste veac și ținea dincolo de vremele lui. Nu mai trăiau ei, ci Neamul trăia întru ei, după Cuvîntul Scripturii, acest neam creștin și de omene care nu putea și nu va putea să moară. Cel puțin în cei mai buni din ei.

Lată de ce Neamul întreg s'au sfințit prin jertfa lor. Lată de ce ei au biruit moartea și glasul pămîntului în toată viața lor, ascultînd numai de porunca mucenicilor din viitor. De aceea de nădejdea nepoșilor din trecut și de nădejdea prințelor morți și morminte și să învîțăm de singurii porunca jertfelor e netrecătoare. Jertfa care ne duce pînă în adăncuri atunci cînd ne uităm pe noi ca să alinăm suferința morților frați ajunși pe drumuri. Jertfa care ne ridică deasupra nimicurilor și a zănelor dintr-unul, deschizîndu-ne luminiș prin fereastra de viitor a Neamului. Atunci vom înțelege și noi că cu fiecare și în care biruit moartea și trapeșul din noi. Neamul întreg pășie spre biruință deplină.

Prof. TEODOR BODOGAE.

Legionar,

Fii totdeauna corect și poartă-te cu multă bunăvoință față de toți.

Glusul cruciilor verzi

La Predeal, în ziua reîntoarcerii în pămîntul strămoșesc a marșilor dela Vaslui, n'a vorbit nimeni și s'au cîntat puțin. Au cîntat doar preșii probodul iar legionarii: „Cîntecul legionarilor căzuți”, și „Drapelul sus”. Ne-au sfășiat inima bocetele mamelor istovite, însoțite de dangătul înfiorător al clopotelor și urletul sinistru al si-

nu nădăjduia s'o trăiască, dar pe care o vedem profilîndu-se mărș în zarea îndepățăță a viitorului, că stănta lor nebunie n'a murit, că legionarii le-au purtat tortele biruitoare prin cele mai groznicie întunecimi de răutate, de ură, de trădare, de cruzime, de bestialitate satanică. Simțeam și parcă vedeam cum se liniștea somnul strămoșilor,

Cruciile verzi spre cimitirul legionar

renei. Și dacă n'a vorbit nimeni dintre cei vii, au vorbit mult, mult de tot, cruciile verzi.

Au vorbit cruciile verzi strămoșilor, lui Ionel Moja, Vasile Marin, Căpitanului și tuturor celor căzuți „pentru lupta sa cea dreaptă”, nouă celor de față și de pe întreg cuprinsul românesc, precum și întregii viitorimi.

Le-au spus strămoșilor că cei pe care-i străjușce ele le-au ascultat, le-au înțeles și le-au urmat glasul. I-au spus lui Horia, lui Cloșca, lui Crășan, lui Tudor Vladimirescu, lui Avram Iancu și tuturor marilor noștri nebuni pentru Neam și Lege, care și-au semănat sîngele pentru o biruință pe care

în pămîntul frămăntat cu atîta sînge, mărș de cruciile verzi.

I-au spus lui Moja, lui Marin, Căpitanului, lui Ion Bănea și tuturor camarazilor căzuți, că legionarii, cei mai mulți dintre ei rășării din umile bordee țărănești, și-au ținut cu sînțineție jurămîntul: „să rup din mine bucuriile pămîntesci... și în orice clipă să fiu gata de moarte”.

Ne-au vorbit nouă celor de față despre marea lor dragoste pentru Neam, pentru credință și pentru Căpitan. Căci: „Mai mare dragoste decît aceasta nimeni nu are, ca cineva sufletul său să-și pună pentru prietenii săi”. (Ioan XV 13).

(Continuare în pag. 6)

Căpitanul către muncitorii...

„Mișcarea Legionară va da muncitorimii mai mult decît un program, mai mult decît o pâine mai albă, mai mult decît un pat mai bun. Ea va da muncitorimii dreptul de a se simți stăpînă peste țară, deopotrivă cu toți ceilalți români.

Muncitorul va pași cu pas de stăpîn, nu de rob, pe străzile pline de lumini și de luxuri, pe unde astăzi nu îndrăznește să-și ridice ochii în sus. Pentru prima dată el va simți bucuria, mândria de a fi stăpîn, de-a fi stăpînul țării lui. Față de aceasta, toate celelalte chestiuni interesează prea puțin. Pentru că muncitorul stăpîn își va avea legile, organizarea în stat și soarta pe cari singur și le va face cu mîna, cu cap și cu conștință de stăpîn”.

Buc. 26 Sept. 1937.

CORNELIU Z. CODREANU

Insemnări, fapte, informațiuni

IAȘII, ORAȘUL MIȘCĂRII LEGIONARE

Chemarea Comandantului Horia Sima
Legionari,

Iași, Capitala Moldovei, orașul de unde Capitanul, în 1919, împreună cu muncitorul Constantin Panu au început lupta contra comunismului, orașul care a cunoscut șubucimul luptelor studențești de la 1922 împotriva judeimei și orașul unde, în 1927, a luat naștere Legiunea „Arhanghelul Mihail”, e străns legat de sufletul și istoria Mișcării Legionare.

Iași vor deveni, din ziua de 8 Noembrie 1940, Orașul Mișcării Legionare. Îndeplinim astfel gândul Capitanului și tradiția fixată de el: în Capitala Moldovei, care a avut gloria să vadă începuturile Mișcării Legionare, ne vom întorcă în fiecare an Protectorului Legiunii, Arhanghelul Mihail, și ne vom întări puterile sufletești pentru luptele și încercările care ne așteaptă.

După 13 ani de înfrângeri și victorii ne reîntorcem în orașul de unde au răsunat cele dintâi apeli ale Capitanului adresate unui neam încațușat, cele dintâi răsvărituri ale tineretului acestei țări, cele dintâi înfiorări ale cântecului legionar și de unde au izbucnit cele dintâi gloanțe contra dușmanului.

Cei care au dispărut dintre noi, în frunte cu Capitanul, se vor pogori pentru o clipă între zidurile Iașilor și vor primi defilarea miilor de cămași verzi. Moldova toată și Bucovina să fie prezente la 8 Noembrie la Iași.

București, 31 Octomvrie 1940.

HORIA SIMA

Conducătorul bătăliei materilor prime

D. Horia Sima, Comandantul Mișcării Legionare, a numit pe comandantul legionar Mihail Jorjoiș, conducător al bătăliei materilor prime.

Comandamentul legionar al materilor prime și-a stabilit sediul în strada Cobăcescu no. 41 (Corpul din fosta etajul I). Telefon 3-4751 și 3-3783.

În viitor, orice comunicare privind problema materilor prime, se va adresa numai la sediul Comandamentului.

Glasul crucilor verzi

(Continuare din pag. 5)

Nu mai cine a văzut icona durerii prătești dela Predeal, pe țăranul frânt de durere, care a făcut trei închinăcuni în fața crucii verzi sub care-i doarme feciorul, plânsul sfâșietor al mamei lui Virgil Teodorescu, sau pe țăranca înebunită, care din gemă de plâns a izbucnit în hohot de râs, își poame da într-o oarecare măsură seama de prăpăstioasa lor dragoste pentru Neam, Lege și Capitan, care a fost în stare să-i rupă din familiile și dintre rudeniile lor.

Le-au vorbit fraților noștri, care pălămes în pământul nostru al Ardealului, spunându-le: că n'a fost nici o Golgotă fără Iviere, că suferința lor e numai o frântură din marele nostru destin: necontenita biruință prin Cruce.

Și au vorbit crucile verzi între-gii viitorim. Tătuor celor chemați să poarte în vecinicia românească făcilele credinței biruitoare, legându-i să nu se teamă niciodată de amenințarea chinului și a morții.

Dar glasul crucilor verzi n'a încetat în acea zi tristă dela Predeal. El vorbește și va vorbi deapauri, osândind miseliile și trădările, îmbărbătând și încunundând gândul, fapta curată și toți pașii jertefinici ai legionarilor.

Camarade, când chemări streine te vor ademeni, când credința în biruința pasului tău hotărâș se va călătina și mâna va șovăi să lovească necruțător cu sabia Arhanghelului nemernicia și trădarea, ascultă, ascultă mult, glasul crucilor verzi!

Preot ZOSIM OANCEA

INFORMAȚIUNI

— Organizația tineretului german „Hitlerjugend” a invitat un grup de camarazi la Viena, München, Weimar și Berlin. Acești camarazi sunt: prof. C. Stoianescu și Ilie Smulțea, șeful „Fraților de Cruce”, fiind însoții de prof. N. Petrașcu — secretarul general al Mișcării Legionare, Dr. Victor Birș, secretarul general al Ministerului de Interne, și Victor Medrea directorul general al Preset.

— Multe sunt relele care trebuie sătărite. Pe lângă cei cari au ucis trupul tânăr al acestei țări, pe lângă cei cari ne-au vândut hotarele dragi, pe lângă cei cari ne-au furat țara, sunt urmăriții și cei cari încearcă să ne fure prin speculă. Aceștia vor fi pedepsiți cu muncă silnică până la 25 de ani.

— Când arunci un bolovan pe un deal la vale, sau într-o prăpăste de munte, nu se prăvăleşte singur ci lovește și trage după el și alte pietre. Așa e cu Anglia, țara vândută plutocrației iudevești; în căderea ei din vârful muntelui puterii, a trăit cu ea întâi Polonia, apoi Norvegia, Belgia, Olanda și Franța. Acum mai cade o victimă a Angliei: Grecia. Așa pățesc țările cari se pun în slujba întinericului, în slujba dominației iudevești. Dar acestei dominații i-a sunat ceasul!

— Se spune că Chamberlain, fostul prim-ministru englez, care a declarat războiu Germaniei, a plecat cu familia în America.

— Sunt tot mai repetate mișcărele naționaliste în India. Un fruntaș indian a fost arestat de englezi. Nu va trece, însă, mult și Anglia va primi și aici o lovitură.

— Mareșalul Petain, conducătorul Franței, s'a întâlnit cu Fuhrerul Germaniei, d. Hitler. Franța cea nouă, smulsa de sub călcăiul jidovilor și masoneriei, colaborează la formarea noii ordine în Europa.

— Căutam coristenți în toată țara. Cerem două coristenți de probă, apoi două fotografii pentru eliberarea legitimației.

— Facem un călduros apel camarazilor cari posedă fotografii din lupta legionară (tabere, închisori...) să ne trimită pentru publicare. La fel — cine are fotografii cu diferite scene din viața legionară a martirilor noștri, să ni le trimită, descriindu-ne, pentru fiecare caz în parte, însemnățele scenei. Garantăm însoțirea.

Din lumea studentească

Rectorul Universității „Regele Ferdinand” din Cluj — Sibiu, este dl. prof. Sextil Pușcariu. În sărăci Universitatea Clujană și studenții își au conducătorul care îl merită și cu care se mândrește.

Studențimea din Ardeal este organizată în centrul studențesc „Petru Maior” al Ardealului, Centru condus odată de Ion Moța și în care se încadrează toți studenții români creștini din Sibiu, Brașov, Alba-Iulia și Blaj, grupă pe societăți studențești, câte una de fiecare facultate. Sediul Centrului studențesc „Petru Maior” al Ardealului și al Societăților studențești este la Universitate (fosta Școală de Infanterie) camerele 9, 10, 11.

Camaradul Viorică Trîia, șeful Studenților Române, președintele U. N. S. C. R. a numit pe camaradul Gh. Vornica, președinte, pe timp de un an, al centrului studențesc „Petru Maior” al Ardealului.

Camaradul Viorică Trîia a confirmat în funcția de președinte la Societățile studențești de pe lângă Universitatea Clujană, pe timp de un an, pe următorii camarazi, numiți de camaradul Gh. Vornica: Dr. Traian Beraru, președinte al Societății „Dr. Ion Banea” a studenților facultății de Medicină și vicepreședinte la Centrul Studențesc „Petru Maior”; Tărcuș Gheorghe, președinte al Societății Studenților în Drept și secretar general la Centrul Studențesc „Petru Maior”.

Ioan Malos, doctorand în litere și filosofie, asistent la Muzeul Etnografic al Transilvaniei, președinte al Societății „Pop Ioan” a studenților dela Facultatea de Litere și Filosofie. Aurel Marian, președinte al Societății Studenților teologi dela Academia Andreiană din Sibiu.

Camaradul instructor legionar, Andrei Vasile, șeful studenților legionare din întreaga țară, a numit pe legionarul Grigore Angelescu, șef al Centrului Studențesc legionar din Ardeal, cuprinzând grupurile studențești legionare din Sibiu, Brașov, Alba-Iulia și Blaj. Acest centru legionar și-a început activitatea normală și și-a instalat sediul în Târgul de Moește.

Duminea, 10 Noembrie, în cadrul unor mari solemnități se vor deschide cursurile Universității Daciei Superioare — în sala festivă a Universității (fosta Școală de Infanterie).

Studențimea din Sibiu a primit în dar fabrica „Hermia”, cumpărată din economiile realizate de regimentul legionar, pentru a fi transformată în câmpul studențesc. Această veste a sosit în Sibiu, după ce autoritățile universitare și locale, pierduseră orice nădejde de a încărcați studențimea în oraș, și hotărâseră instalarea cămănelor la Ocna.

Când fiecare Român va a-lunga să-și facă datoria fără Ca să fie văzut și păzit, atunci vom fi mântuiți.

(Din Circularile Căpitănelor)

Sibiului. Deceea această veste a sosit un mare entuziasm în rândurile studenților din Sibiu.

Studenții vor fi instalate la Școala călugărilor franciscane din str. Septimiu Albini (fosta Dealului). Vor avea loc 100—130 de studenți.

Correspondența legionară

Cine știe ceva de steagul Centrului formației este rugat a trimite informațiile la sediul Centrului.

Deasemenea, rugăm insistenț pe cei care știu ce soartă a avut arhiva Centrului „Petru Maior” — confiscată de autoritățile polițienești din Cluj, la îndemnul fostului rector, — să comunice toate datele la Sediul Centrului. Ar fi o crimă istorică să se fi distrus, pierdut, sau părăsit în Cluj această arhivă a unei societăți cu un trecut de zeci de ani de luptă românească.

Toți camarazi cari au numere vechi din „Glasul Strămoșesc” sunt rugați a le trimite la Redacție, Sibiu, Piața Ferdinand No. 2 pentru a încerca să refacă colecția veche a Glasului.

Camaradul Giurgiușan, student la Academia Comercială din Brașov, este rugat să-și comunice adresa la Sediul Centrului „Petru Maior” pentru a putea primi informații.

Nici sperț. Nici speculă.

În Statul național legionar această modă trebuie să dispară.

Așa a pătâșit voiața de muncă, cinste și sacrificiu a comisiunii legionare dela Camera de Comerț din București.

Duhul Căpitănelui, duhul spărian al acelei lui, plutește în centrul acestei hotărâri.

Căci pătrunși de poruncile Căpitănelui, conducătorii de azi ai comerțului românesc pornesc hotărâși pe drumul spinos al cinstei și iubirii a-propelel. Nu pe cel al „exploatarei omului de către om”.

Administrative

Aducem la cunoștința cititorilor noștri și a prietenilor, că nu facem abonamente, dacă nu se trimite odată cu cererea și costul abonamentului.

Pentru orice sumă trimisă să se speifice pe mandatul postal răsul el.

Foala apare de două ori pe săptămână.

Abonamentul este:
Pe un an . . . . . 300 Lei
Pe jumătate de an . . . 150 Lei
Pe un sfert de an (3 luni) 75 Lei
Un număr se vinde cu 3 Lei

Pentru depozitari (desfăcători)

Toți depozitarii și organizațiile care au mai multe numere sunt străturoși rugați să facă decontarea tot la 10 lună.

Organizațiile să ne înștiințeze de îndată câte numere să le trimitem.

Este de dorit o bătălie a abonamentelor.
Așteptăm să-și facă tot datoria! Administrația.

Cenzurat.